

[Finansministeren.]

pen mod Landstinget, om Landstinget skal vedblive at have Magt, som det kan anvende paa den Maade overfor Folketingsparlamentarismen, som det har gjort denne Gang. Jeg tror, at de, der vil forsøge at opretholde Landstingets Magt paa denne Maade, vil trække det korteste Straa i den Kamp. Jeg kan sige dem, at fra vor Side skal vi ikke gaa af Vejen for Kamp, naar det bliver de Spørgsmaal, der rejser sig i Fremtiden her i Danmark ved de Valg, der skal komme.

Jeg skal ikke sige mere om dette Punkt, jeg mener, jeg har udtalt mig kort og tydeligt nok. Men jeg skal gøre nogle Bemærkninger om et enkelt Punkt af dem, som Landstinget har forandret i det foreliggende Finanslovsforslag. Det bliver ikke om Militærudgifterne; ikke, fordi jeg ikke anser det for overordentlig vigtigt, men jeg anser det for at ligge saa aabent og klart, at jeg ikke behøver at beskæftige mig mere dermed. Men det er Spørgsmaalet om Udstemningen af Bevillingen til Jordkøb.

Det Forsvar, der i Landstinget og nu her er søgt for Udstemningen af denne Bevilling, forekommer mig at være af mærkelig Art. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at det var et Spørgsmaal, hvorom der var Strid paa Rigsdagen. Ja, dem findes der jo en Del af, det er der ikke noget at gøre ved. Der var et Forslag, som forelaa for Rigsdagen, og saa kunde man ikke afgøre paa Finansloven, hvad der skulde ske i den Sag i det kommende Aar. Jeg tror, at det ærede Medlem skal revidere sin Statsretsteori paa dette Omraade. Hvis det bliver gjort til Statsretsgrundsetning, at man ikke kunde afgøre en Sag paa Finansloven med et Flertal i Folketinget, fordi der var Strid om det, og fordi der forelaa Forslag paa Rigsdagen om disse Ting, betød det, at Oppositionspartierne altid kunde bestemme, hvad der skulde gøres og hvad ikke, ved at fremsætte Forslag og derved bestemme, at dette kan der ikke tages Beslutning om paa Finansloven.

Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil faa nogen praktisk Statsretsteoretiker til at gaa ind paa den Slags Fortolkninger af et Lovforslags Betydning. Fordi der foreligger et Lovforslag om Ændring i Reglerne om Jordlovgivningen, kan man ikke af den Grund standse Anvendelsen af Reglerne i den Lovgivning, der for Tiden er gældende, og som der her ved denne Bevilling har været Mulighed for at kunne komme til at virke med i det kommende Aar. Men jeg tilføjer, at det ærede Medlem Hr. Madsen-

Mygdal selv har givet til Kende, at han ansaa det for naturligt, at der gennem Finansudvalget bevilges Penge til Udstykning efter Loven af 1919. I 1927, da det ærede Medlem var Landbrugsminister, afsendte han en Skrivelse til Finansministeriet, hvori han spurgte, om der kunde gives Tilslutning til Anvendelse af 3 Mill. Kr. af Jordfondens Midler til Indkøb af Jord til Udstykning efter Loven af 1919. Det er mig ganske ubegribeligt, at et Medlem af dette Ting, der som Minister har gjort akkurat det samme, som der her er Tale om, begæret Midler til Udstykning ganske paa samme Maade, som her er foreslaaet, siger: det kan man ikke gøre.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard opfordrede mig til, i Anledning af Landstingets Strygning af 300 Kr. til Forfatteren Harald Bergstedt, at filosofere lidt over Tingene og tænke paa det raadgivende Forfatterudvalgs hele Stilling. Han opfordrede mig til at filosofere derover. Der er ikke noget at filosofere over, Sagen er ganske klar. Hvis jeg accepterede det Standpunkt, som ogsaa fra en enkelt Side blev gjort gældende her ved Finanslovens tidligere Behandling, at hvis det raadgivende Udvalg ikke var enstemmigt, saa var man overhovedet ikke længere frit stillet, saa kan hverken Ministeren eller Rigsdagen røre sig, saa er det raadgivende Udvalg blevet en besluttende Myndighed, og den besluttende Myndighed er taget fra Regeringen og Rigsdagen, og det har aldrig været Meningen med det raadgivende Udvalg.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt nævnte 1929. Det var et Aarstal, som Venstre i Dag ikke skulde nævne i denne Forbindelse, for det Aar holdt min højtærede Forgænger, Undervisningsminister Byskov, en Tale her i Tinget netop om det samme Emne, hvor han stillede sig mod ganske de samme Angreb paa Harald Bergstedt og andre, som nu har været rejst, og som gav Landstinget Anledning til i Dag at stemme, som det stemte. Jeg henviser til mine Udtalelser i Landstinget i Formiddags. Jeg lagde ikke Fingerne imellem, jeg sagde min alvorlige Mening om den Ting.

Jeg sagde — og det gentager jeg her ganske kort —, at det, som et Flertal i Landstinget her har gjort, det er at stryge Aandsliberalismens Fane og hejse den partipolitiske Censurs sorte Klud over Aandsbevægelserne her i Landet. Jeg er i saa Henseende i nøje Overensstemmelse med min højtærede Forgænger, for det er et